

[Elmquist.]

til, at man slår en streg over virkningen af disse forsyndelser og igen lader disse mennesker indtræde som borgere i samfundet, ligeberettigede med andre borgere. Både de selv og deres pårørende har efter min mening sonet tilstrækkeligt; nu må tiden være inde til, at det danske samfund kan tilgive dem.

Den 19. januar i år rejste jeg spørgsmålet på det fynske venstres delegeretmøde i Odense og udtalte, at rigsdagen nu burde tage dette spørgsmål op. Jeg har glædet mig over at se, at det radikale partis ledelse også har rejst spørgsmålet. Jeg mener derfor at have ret til at sige, at i hvert fald to af rigsdagens partier står bag ved ønsket om en almindelig amnesti for disse småsyndere, og jeg vil gerne tilføje, at jeg vil tro, at også andre partier indtager samme standpunkt. Jeg har derfor grund til at mene, at justitsministeren vil få meget stor tilslutning, hvis han vil fremsætte forslag om en sådan amnesti, altså en amnesti — det vil jeg gerne understrege — for dem, der begik de små forseelser, og som altså var omfattet af loven af 1947, idet de var idømt straffe under 2 år og 6 måneder.

Mit spørgsmål til den højtærede minister er derfor dette: Finder den højtærede justitsminister ikke, at tiden er inde til at give fuldstændig amnesti til dem, der er dømt for under besættelsen at have begået de mindre forseelser, og vil den højtærede justitsminister være villig til at fremsætte lovforslag derom?

Justitsministeren (Busch-Jensen): Må jeg have lov at sige til indledning, at jeg har aldrig været nogen ven af begrebsforvirring, og er det ikke et udslag af begrebsforvirring, som også den ærede spørger er blevet fanget af, når han i denne sammenhæng bruger ordet amnesti? Amnesti er et bestemt begreb med hjemmel i grundlovens § 26. Det er et af kongens prerogativer, og det er ikke amnesti, det drejer sig om her. Det, det her drejer sig om, hvis jeg har forstået ikke blot den ærede spørger, men også de udtalelser, der ellers har været fremsat, rigtigt, er et spørgsmål om æresoprejsning slet og ret.

Se, jeg ved jo godt, at man kan prøve at stille det, hvad skal jeg sige, lidt rosenrødt op ved at opstille et begreb, som man kalder de små overtrædere, men sandheden er jo den, at de, som efter straffelovstillægget har fået småstraffe for vagtmands-tjeneste og lignende, i forvejen var straffbare efter straffelovens § 101, stk. 2, så det

kræver i og for sig en særlig begrundelse, hvis man vil behandle dem anderledes end dem, der iøvrigt er dømt efter Borgerlig Straffelov. Dog har man gjort det, og det forstår jeg også godt. Det skete ved loven af 1947, som gav en begrænset æresoprejsning til dem, der var idømt fængsel op til 2½ år, idet man gav dem de rettigheder tilbage, som spiller nogen rolle i det borgerlige liv. Hvis det ærede medlem vil se på de rettigheder, som efter moden overvejelse udtrykkeligt blev undtaget, vil det ærede medlem se, at det er rettigheder, som ikke spiller nogen rolle for resocialiseringen. Jeg har endda trukket den linie, som er angivet i 1947-loven, videre ud, idet jeg i et vist omfang har foranlediget, at personer, som har fået op til 4 år, og som er løsladt på et tidligere tidspunkt, om jeg så må sige med tilbagevirkende kraft er blevet benådet, idet deres straf er nedsat til 2½ år, hvorved de kommer ind under 1947-loven. Mere tror jeg ikke, man kan gøre for dem i øjeblikket, fordi det er folk, som også var straffskyldige efter Borgerlig Straffelov.

Alligevel har jeg forlængst taget spørgsmålet op. Det var en af mine første handlinger som minister at nedsætte et juristudvalg, som skulle overveje, om ikke tiden var inde til i al almindelighed at foretage en gennemgribende ændring af reglerne om de borgerlige følger af en straffedom. Jeg har den opfattelse, at de regler, der gælder nu, i mange tilfælde virker ganske urimeligt. Dette udvalg har sluttet sit arbejde med en betænkning, og jeg er derefter gået i gang med at nedsætte en permanent straffelovskommission, en kommission af sagkyndige nedsat på bredere basis, med den opgave at gå den gældende straffelov igennem kapitel for kapitel, afsnit for afsnit, således som det bliver forelagt den af ministeriet, så vi kan få revideret straffeloven uden at skulle vente på den behandling gennem mange år, som en fuldstændig og samlet revision kræver. Jeg regner med, at denne kommission kan nedsættes en af de nærmeste dage, og den første opgave, den vil få, er netop revision af reglerne om de borgerlige virkninger af en straf. Det gælder naturligvis overhovedet alle, der er dømt efter Borgerlig Straffelov, men de, der er dømt efter straffelovstillægget, kommer jo automatisk med.

Dermed mener jeg, at der er gjort, hvad der i øjeblikket kan gøres. Jeg erkender, at det står for mig som lidt ved siden af at ville give dem, der er dømt efter straffelovstillægget, yderligere fordele udover dem, de allerede fik ved 1947-loven.